

се и казваме: и нашитѣ не сж хубави, т. е. не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ. И тогава идва смущението въ душата ни и казваме: защо азъ да съмъ толкова глупавъ? Защо азъ да съмъ толкова невѣжа? Защо азъ да не мога да се изказвамъ, да говоря? — За да можешъ да говоришъ, трѣбва очитѣ ти да изпъкнатъ, като на жаба. За това трѣбва да се молишъ на Господа. Защо азъ не мога да мисля? — Ще се молишъ на Господа да ти се развие центъра отпрѣдъ на челото повече. Защо не мога да си въобразявамъ? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовта ми къмъ Бога е малка? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се издигне главата ти надъ ушитѣ повече. Човѣкъ трѣбва да расте въ всѣко направление. Ще се молишъ на Бога за всѣкъ единъ недѣлъ, който имашъ, и Той ще прати онѣзи повисши братя при тебе да те посвѣтватъ, какъ да се поправишъ.

Казва Писанието: „Ще бждете съвършени, ще се стремите къмъ съвършенство!“ Всички смущения произтичатъ отъ факта, че ние мислимъ за себе си, че сме съвършени, а когато влѣземъ въ живота и видимъ своитѣ слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вѣрно. Всички ние сме много добри хора. Азъ виждамъ навсѣкждѣ много добри наредби. Умни сме ние, но какъ? — Въ сравнение съ другитѣ по-малки същества отъ насъ. Една мравя е умна, но при мравитѣ, а не и при човѣка. Единъ волъ е уменъ, но при воловетѣ, а не и при човѣка. И човѣкъ е уменъ, но при хората при подобнитѣ си. Ако дойдемъ да се сравняваме съ ан-